

[Undervisningsministeren.]

andet høje Ting. Dette giver jo noget Haab om, at Sagen maatte kunne gaa forholdsvis let ogsaa gennem dette høje Ting. Der blev i det andet Ting opnaaet fuld Enighed mellem Ministeriet og alle de fire Partier. Jeg vil kun bede om, at man, naturligvis med al Adgang til berettiget Undersøgelse og Kritik og eventuelle Oplysninger — jeg tror nu i Virkeligheden, de er skaffet i meget rigeligt Maal og foreligger i Bilagene til Folketingets Udvalgsbetænkning —, i dette høje Ting vil fremskynde Sagen mest muligt, for, som jeg sagde i Folketinget, det er paa høje Tid. Og det er jo ikke min Skyld, at Sagen ikke er mere fremskreden, heller ikke min Sygdom har bidraget til at forsinke den, det var umuligt at gøre det før, det havde ogsaa for en anden Regering været umuligt at gøre det hurtigere. Men Stillingen er jo den, at om godt et halvt Aars Tid begynder det kongelige Teater en ny Æra med Dobbeltsceneordning, og det var i 1928, da Loven om Dobbeltscenen blev vedtaget, Forudsætningen, at der skulde foretages visse Ændringer i Direktionsforholdene o. s. v. Det er da i Virkeligheden paa høje Tid, at Teatret faar at vide, under hvilken Styrelsesform og under hvilke økonomiske Vilkaar det gaar den nye Æra i Møde, og kan forberede sig derpaa.

Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget om det kongelige Teater, som er enstemmigt vedtaget i det andet høje Ting, til dette høje Tings velvillige Behandling og til hurtig Fremme.

Stegger Nielsen: Spørgsmaalet om det kongelige Teaters Forhold har gennem mange Aar været et stadig tilbagevendende Tema paa Rigsdagen. Det tyder paa, at der her findes et vanskeligt Problem, et Problem, som det har været nødvendigt for den høje Rigsdag at beskæftige sig med til de forskellige Tider, og Meningerne har i al Almindelighed, naar det kongelige Teaters Forhold var under Debat, været meget delte. Det er rigtigt, hvad der fremgik af den højtærede Undervisningsministers Redegørelse, at der med Hensyn til dette Lovforslag om det kongelige Teaters fremtidige Drift hersker et andet Forhold, idet det har formaaget at samle Tilslutning i det høje Folketing fra forskellige Sider og har kunnet overgaa til Landstinget som enstemmigt vedtaget, med 102 Stemmer bag sig. Denne Kendsgerning taler jo i nogen Maade for, at der her foreligger et Problem, hvis Løsning er tvingende nød-

vendig, og at de nærmere Omstændigheder i Sagen efterhaanden har udviklet sig i en saa uheldig Retning, at Rigsdagen nødvendigvis maatte finde nye Veje og Midler bort fra den Tingenes Tilstand, der ikke kunde opretholdes. Jeg nærer ikke Tvivl om, at det samme Ønske, der her har besjælet den høje Rigsdag, ude omkring har været delt af den almindelige Befolkning, som jo gennem Skatterne er med til at bære det kongelige Teaters Underskud. Dette er gennem Aarene vokset i en saa foruroligende Grad, at det, som nævnt i Betænkningen, nu kan opføres som en Skyld til den danske Stat paa ca. 13 Mill. Kr. Sligt kan jo nok give Grund til nøjere Eftertanke, og det kan derfor heller ikke undre, at mange Skatteborgere, og da særlig Skatteborgere i Provinsen, har set med Skepsis paa hele denne Udvikling, der økonomisk set er resulteret i dette store Minus for Statskassen, et Minus, hvoraf, som sagt, alle danske Skatteydere maa tage deres Part forholdsmæssigt.

Naar vi nu erindrer, at det i Almindelighed tillige er saaledes, at mange danske Provinshere ikke faar nogen videre Berøring, i alt Fald ingen direkte Berøring med Nationalscenen, sjældent kommer til København, endnu sjældnere kommer i det kongelige Teater og faktisk kun kender dette gennem deres Andel i Underskuddet, er det ikke underligt, at de paagældende har følt det som en Uret, at de skulde tage Del i dette Underskud. Dette har efter min Mening været meget stærkt medvirkende til, at Interessen og Sympatien for Scenen paa Kongens Nytorv har været noget aftagende gennem mange Aar — det er jo desværre Tilfældet. Derfor har der lydt og lyder der stadig Røster om, at Forbindelsen mellem Staten og det kongelige Teater maa bringes til Ophør, et Krav, der i sig selv er baade forstaaeligt og berettiget. Rimeligheden taler jo for, at Landets Borgere som Valuta for deres Skatter modtager Goder og Værdier paa forskellig Vis. Jeg hører dog til dem, der mener, at dette ogsaa i nogen Maade kan siges at være sket Fyldest gennem det kongelige Teaters kulturspredende og kunstneriske Virksomhed — det kommer jeg til om lidt. Men dette til Trods kan det ikke nægtes, at det kun er et Faatal af den danske Befolkning, der kommer i direkte Berøring med Nationalscenen, og da i første Linie Københavns Befolkning. Teatret er og vil altid blive i første Linie et Teater for Hovedstaden, det ligger i selve